

ставлення до категорії «жінка і її права». Тому, на нашу думку, говорити про стабільність ще зарано. Нормативна база даного питання діє лише на папері, а от у реальному житті шляхи та методи реалізації прав жінок перебувають на низькому рівні. Дуже важливо, щоб держава не лише приймала відповідні закони, а і створювала умови для реалізації зазначених прав жіночого населення. Для цього необхідно створювати нову систему суспільних відносин. Для цього не потрібно відбирати владу у чоловіків — треба пояснити чоловікам, що час поділитися нею з жінками.

Література:

1. Гуренко М.М. Зародження та становлення ідеї гарантій прав і свобод людини і громадянина у ліберальній теоретико-правовій думці: [монографія] / М.М. Гуренко. — К.: «Логос», 2000. — 167 с.
2. Козуля О. Жінки в історії України / О. Козуля. — К.: Основи, 1993. — 256 с.
3. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок. Права людини. Міжнародні договори України. — К: Право, 1992. — 111 с.
4. Конституція України: [електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>.
5. Левченко К. Б. Національний механізм формування та впровадження гендерної політики в Україні: історико-правовий огляд / К.Б. Левченко. — Х.: Видавництво НУВС, 2003. — 44 с.
6. Пекинская платформа действий. Итоговый документ Четвертой всемирной конференции ООН по положению женщин. — ООН, 1995. — 66 с.

Безручко А.

(наук. кер. — ст. викл. Потапов О.М.)

*студентка V курсу історичного факультету
Полтавського національного педагогічного
університету імені В.Г. Короленка*

ПРИВАТИЗАЦІЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК

Актуальною проблемою для селян залишається питання безоплатної приватизації земельних ділянок. Приватизація землі є сферою зацікавленості мільйонів українців як у селах, так і великих містах та містечках в усіх регіонах країни. Приватизація – це безоплатне передання у власність громадян тих земельних ділянок, які раніше були надані їм у користування. У сільській місцевості об'єктом приватизації переважно є землі сільськогосподарського призначення, так звані земельні частки (паї), однак у селах поблизу великих міст великим попитом користується земля для будівництва житлових будинків та ведення особистого підсобного господарства, на яку претендують як мешканці сіл, так і розташованих поруч міст. Такий попит породжує величезну за обсягом та різноманітну за видами

множину зловживань з боку представників місцевої влади, місцевих чиновників та виконавців під час процесу надання та оформлення земельних ділянок у власність.

В Україні приватизація землі почалася з прийняттям Земельного кодексу і здійснювалася у рамках проведення в Україні земельної реформи. В перші роки земельна реформа та приватизація землі мали яскраво виражений сільськогосподарський характер. У зв'язку з цим майже всі сільськогосподарські угіддя України, які були виключною власністю держави і перебували в користуванні сільськогосподарських підприємств, з 1992 року підлягали передачі у власність селян. Право на земельну частку (пай) мають члени колективного сільськогосподарського підприємства, сільськогосподарського кооперативу, сільськогосподарського акціонерного товариства, в тому числі, пенсіонери, які раніше працювали в ньому і залишаються членами зазначеного підприємства, кооперативу, товариства відповідно до списку, що додається до державного акту на право колективної власності на землю [4, с.1].

Відповідно до статті 121 Земельного кодексу України громадяни України мають право на безоплатне передання у власність земельних ділянок у таких розмірах: 1) для ведення фермерського господарства — у розмірі земельної частки (паю), визначеної для членів сільськогосподарських підприємств, розташованих на території місцевої ради; якщо таких підприємств на території місцевої ради нема, розмір частки визначається як середній по району; 2) для ведення особистого селянського господарства — не більше 2 га; 3) для ведення садівництва — не більше 0,12 га; 4) для будівництва й обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка): у селах — не більше 0,25 га; у селищах — не більше 0,15 га; у містах — не більше 0,10 га; 5) для індивідуального дачного будівництва — не більше 0,10 га; 6) для будівництва індивідуальних — не більше 0,01 га [1, с.33]. Законодавство точно визначає лише максимальні розміри земельних ділянок, які можуть надаватися для різних видів використання, тому у чиновників може виникнути спокуса під будь-яким приводом запропонувати фізичній особі меншу площу і натякнути на можливість вирішення цього питання за хабар. Єдиною причиною зменшення площі ділянки є відсутність вільної площі, тому особі необхідно вимагати у чиновника пред'явити плани розташування сусідніх ділянок та імена їх власників, а потім особисто перевірити чи відповідає дійсності ця інформація. Якщо вона не відповідає дійсності, особа може додати до своєї попередньої заяви ще одну, де обґрунтує результати своєї особистої перевірки і наполягати на наданні їй максимально великої площі в межах законодавства. Якщо особі не нададуть цієї площі, така заява буде підставою для звернення в майбутньому до суду з вимогою переглянути рішення органу місцевої влади з метою збільшення наданої площі [5, с.56-57].

Приватизація може відбуватися відповідно до конкретного виду використання бажаної земельної ділянки. Потрібно звернути увагу на два важливих правила. Правило перше, по кожному виду використання особа може приватизувати земельну ділянку лише один раз — п. 4 статті 116 Земельного кодексу України. Правило друге, розміри приватизації земельних ділянок є виключно максимальними, тобто приватизована земельна ділянка не може бути більшого розміру аніж це передбачено Кодексом, проте, може бути меншого розміру, що, як правило трапляється на практиці [1, с. 31].

Дослідник Петро Залізняк, вивчаючи проблему приватизації земельних ділянок, виділяє декілька етапів відповідно до статті 118 Земельного кодексу України: 1) громадяни мають подати заяви до відповідної місцевої державної адміністрації (районної, Київської чи Севастопольської міської) або до сільської, селищної, міської ради з клопотанням про приватизацію земель, які перебувають у постійному користуванні цих підприємств, установ, організацій; 2) відповідний орган виконавчої влади чи місцевого самоврядування в місячний термін розглядає заяву і надає дозвіл підприємствам, установам чи організаціям на розроблення проекту приватизації земель; 3) передання земельних ділянок у власність громадян, працівників та пенсіонерів сільськогосподарських підприємств, установ, організацій відбувається після затвердження проекту приватизації земель у тому порядку, який встановлено Кодексом; 4) погодити проект землеустрою із комісією з розгляду питань, пов'язаних з погодженням документації із землеустрою, що відбувається у тритижневий термін; 5) провести державну земельнопорядну експертизу; 6) затвердити проект землеустрою у відповідній раді або адміністрації у двотижневий строк щодо відведення земельної ділянки і надання її у власність, іншими словами це є рішенням про надання відповідної земельної ділянки у власність; 7) отримати витяг із Державного земельного кадастру у місцевому територіальному органі Державного агентства земельних ресурсів; 8) зареєструвати право власності на земельну ділянку та отримати свідоцтво про право власності на нерухоме майно у структурному підрозділі територіальних органів Міністерства юстиції України [2, с.1].

Сертифікат на право на земельну ділянку (пай) — це документ, який засвідчує право особи на земельну частку і містить відомості про її вартість та розмір в умовних гектарах. Право постійного користування земельною ділянкою підтверджується державним актом на право постійного користування земельною ділянкою. З 1 січня 2013 року власність на земельну ділянку підтверджуватиметься її державною реєстрацією. На безоплатній основі громадянам видаватиметься Витяг з земельного державного кадастру про земельну ділянку. У зв'язку із цим нововведенням видання державних актів на право власності на земельну ділянку припиняється. Будуть видаватися Свідоцтва про право власності на нерухоме

майно. Проте державні акти, видані до 1 січня 2013 року, залишатимуться дійсними [3, с.1].

Отже, кожен громадянин України має рівні права на земельну ділянку. Єдиною вимогою для особи, яка хоче приватизувати земельну ділянку є належність до громадянства України. Громадянин має право на безоплатну приватизацію земельної ділянки в розмірах, визначених статтею 121 Земельного кодексу України, та в порядку, встановленому статтею 118 Земельного кодексу України, для чого громадянину необхідно звернутися до відповідного органу виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування із відповідним клопотанням.

Література:

1. Земельний кодекс України від 13 березня 1992 року // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>
2. Залізняк П. «Право на землю: Безоплатно-платна приватизація землі або як приватизувати земельну ділянку?» / П. Залізняк // Телеграф. — 2012. — 20 грудня. — С. 1.
3. Залізняк П. «Право на землю»: який документ має бути у власника земельної ділянки, а який у землекористувача? / Петро Залізняк // Телеграф. — 2012. — 15 листопада. — С.1.
4. Сальман І.Ю. Історико-правові аспекти приватизації землі в Україні / І.Ю. Сальман // Форум права. — 2009. — №3. — С.560-563. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ejournals/FP/2009-3/09cijzvu.pdf>
5. Сергієнко О.І. Земля і право: як уберегтися від корупції? / О.І. Сергієнко. — К.: Ін-т громадян. сусп.-ва, аналітично-дослідницький центр Інститут міста: ТОВ «ІКЦ Леста», 2008. — 144 с.

Рудь Н.М.

(наук. кер. — викл. Ланін С.С.)

студентка IV курсу

факультету соціально-технічних наук та управління

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний

університет імені академіка Юрія Бугая»

Полтавський інститут бізнесу

ХАБАРНИЦТВО ЯК ФОРМА ПРОЯВУ КОРУПЦІЙНИХ ДІЯНЬ

Держава здійснює свої зовнішні та внутрішні функції через органи державного управління, ефективна діяльність яких є запорукою забезпечення потреб громадянського суспільства. У зв'язку з цим велику суспільну небезпеку становлять злочини у сфері службової діяльності. Серед них хабарництво є однією з найбільш небезпечних форм корисливого зловживання владою чи службовим становищем. Це явище, а особливо його